

ЧУДОМИР НОВАТА ШАПКА

chitanka.info

Аз, да ти кажа, изобщо не обръщам внимание на шапките. Нося си ги вехтички, смачканички, безцветни едни такива и не дотам чистоплътни даже. Че какво най-сетне представляват от себе си и каква толкова важна част от тялото, да речем, пазят и покриват?

Но случи се така, че трябваше един ден да си купя нова шапка. Бях захвърлил старата някъде и си ходех, гологлав. Добре, но като не я потърсих дълго време аз, потърсила я нашата котка. Потърсила я, значи, намерила я, окотила се в нея, настанила се с домочадието си и ни наем плаща, ни квартира освобождава.

А трябваше да замина за столицата веднага, неотложно. Депутация, знаеш, официални визити — може ли с бяла колосана риза, с черен костюм и котешко гнездо на главата?

Реших и си купих нова шапка. Екстра нещо — тъмнозелена, с косми от испански зайци. Бързах много, та не можах да науча зайците републикански ли бяха, или националистически, платих, грабнах я, закачих я веднага на главата си, за да не се мачка, взех си куфара от къщи, метнах се на влака и хайде в София.

Като си свършихме официалната работа на другия ден, тръгнахме из града. Това да видим, онова да си купим; насам-натам, краката ми се подсякоха, обувките ми застискаха и капнах си от умора изобщо.

Чакай да се отбия в някое заведение, си рекох, да почина и да си залъжа пищеварението с нещо.

Влязох в едно кафене в центъра. Четири моникса, значи, девет автоматични гълтачки на двулевки, три маси и двадесет и пет стола.

Съблякох се, окачих си палтото и шапката, седнах, поръчах нещо, консумирам си го, гледам си като провинциалист и се не меся.

На единия моникс забелязах, че играят мои познати. Ще почакам, мисля си, докато свършат, и тогава ще им се обадя.

Седя си и си гледам.

Гледах, гледах, чаках, чаках, не свършва никой. Пазарили се сякаш с надница да играят от 8 до 12 и от 2 до 6 часа, а аз нямам време.

Платих и станах да се обличам.

Взех си шапката, положих я на главата си, тя потъна до носа ми и ушите ми застанаха в хоризонтално положение.

„Да не би да се е разширила от топлината?“ — мисля си.

Свалям я, поглеждам я — що щеш!

На пръв поглед също като моята. Екстра, значи, тъмнозелена, направена от косми на испански зайци, но на втори поглед — голяма, мазна, проскубана, зачислена вече във второто опълчение, преживяла две войни, има си инвалидна пенсия, ишиас, артерия склероза и тъй нататък.

— Келнер! — извиквам строго и с достойнство. — Какво е това безобразие, казвам, и какви са тия моди софийски, да се сменят нови шапки с някакви мекицоподобия?

А той дига рамене веднъж, дваж, триж и не продумва дума.

— Без гимнастически упражнения на раменните мускули, казвам, а направо на въпроса!

А той пак си мушка врата в гръдния кош, изважда го, пак го мушка и не казва нищо. Само сочи с пръст към тезгяха, дето е съдържателят.

Оставям го в това положение и се отправям нататък.

— Как така — кряскам аз отново — е възможно в центъра на столицата, в едно такова почтено наглед заведение, посетителите да си не познават шапките и да вземат чужди?

— А съдържателят гледа мекицата в ръката ми и мърмори съвсем спокойно:

— Познават ги, господине, много добре ги познават. Нали виждате, че нова си е взел човекът, а стара оставил. Как да ги не познават?

— Ами тогава?

— Тогава нищо, господине. Ще извините, ама така е не само у нас и не само с шапките, а и с балтоните. И в другите кафенета е така, и в университета е така, и в академията, че и в съдилището понякога даже. Някои си ги сменят за подновяване един вид, а други пък направо си вземат каквото им трябва, без да оставят нищо на мястото им. Вий пак сте щастливи. Оставили ви нещо, значи...

Както си мърмореше спокойно, нахлузих му мръсната шапка на голата глава, прекратих спора, защото тя му запуши и устата, и тръгнах към вратата.

Още неизлязъл на улицата, някой ме хвана за рамото. Обръщам се, един приятел от студентство ме гледа съчувствено и пита:

— Мъчно ли ти е?

— Мъчно ми е — казвам.

— И на мене също. Хайде, казва, да тръгнем да дирим крадеца!

— Крадеца ли? Че хайде де! Защо не!

Тръгнахме.

Най-напред се отбихме в Пазарджишката кръчма. Хапнахме, пийнахме, почакахме го да дойде, но не дойде. Оттам се преместихме в „Хладна почивка“.

След това в „Бистрица“, но и там се не яви, проклетникът, та към полунощ помня, че се запътихме към „Моряка“, ама стигнахме ли, или не можахме, губят ми се часове — не помня.

Къде и как сме се разделили с приятеля, също не помня и кога и как съм се прибрал в хотела, и това ми е неясно.

Събудих се на другия ден след обяд.

Измих се, облякох се и тъкмо излизам, ето ти жената на приятеля ми насреща:

— Бравос, казва, бравос! Бива ви за полицаи! Чудесни сте! Отлични! Цяла нощ да дирите с мъжа ми вашата шапка и на края, освен че не сте я намерили, а сте изгубили и неговата. Бравос, казва, бравос! Прилича ви и на годините, и на положението!...

След това ме изгледа от долу до горе и с едно незаслужено презрение добави:

— Тази вечер, казва, и двете шапки ли ще търсите, или само неговата?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.